

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ระหว่างปี พ.ศ. 2547 - 2554 ซึ่งสามารถสรุปผล อภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. วิธีดำเนินการวิจัย
3. สรุปผลการวิจัย
4. อภิปรายผล
5. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ระหว่างปี พ.ศ. 2547 - 2554

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ วิทยานิพนธ์หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่สำเร็จการศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2547 - 2554 จำนวน 135 เรื่อง ทำการวิเคราะห์ทั้ง 135 เรื่อง

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์ เป็นมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2547 - 2554 สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ ทั้ง 8 กลุ่ม สาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ละ 2 คน รวมเป็น 16 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ และแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. สืบจรรยาชื่อวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2547 - 2554 จากรายชื่อที่ฝ่ายทะเบียน สำนักส่งเสริมวิชาการ ที่มีการอนุมัติจบแต่ละเดือน
2. สืบจรวจแหล่งที่จัดเก็บวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อาคาร 15 ชั้น 8 และห้องสมุดสำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
3. อ่านและวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ โดยการอ่านทีละเล่มและทำการบันทึกข้อมูลลงไป ในแบบสังเคราะห์วิทยานิพนธ์
4. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลจากแบบสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ เพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์ต่อไป
5. เลือกเจ้าของผลงานวิทยานิพนธ์ ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ ทั้ง 8 กลุ่ม จำนวน 16 ท่าน เพื่อติดต่อขอสัมภาษณ์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ที่ได้จากงานวิทยานิพนธ์ แต่ละเรื่อง จำนวน 135 เล่ม ดังนี้คือ

1. วิเคราะห์จากแบบสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ ที่รวบรวมมาได้โดยพิจารณาความถูกต้อง ข้อสังเกตต่าง ๆ ความเที่ยงตรงและจัดข้อมูลเข้ากลุ่มตามประเด็นของการวิเคราะห์เนื้อหา ใน ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานวิทยานิพนธ์ มีข้อความเกี่ยวกับ ชื่อวิทยานิพนธ์ ชื่อผู้วิจัย ปีการศึกษา และตอนที่ 2 รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ลักษณะของการวิจัย สมมติฐานการวิจัย-กลุ่มสาระการเรียนรู้ นวัตกรรมการสอน กลุ่มตัวอย่าง วิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง แผนการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประเภทการวิจัย แบบแผนการทดลอง สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล การนำเสนอผลการวิเคราะห์ ข้อมูล ผลการวิจัย ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบวิทยานิพนธ์ ประสิทธิภาพของนวัตกรรม ความพึงพอใจ และค่าดัชนีประสิทธิผลแล้วนำข้อมูลจากแบบสังเคราะห์วิทยานิพนธ์มา แจกแจงความถี่ของข้อมูล หาร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตาราง และประกอบกราฟอธิบาย
2. สังเคราะห์ข้อมูลผลการวิจัยของวิทยานิพนธ์ ด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา ในตอนที่ 2 ดำเนินการบรรยายสรุป และผลการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2547 – 2554 สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ละ 2 คน รวมเป็น 16 คน

สรุปผลการวิจัย

ผลการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ระหว่างปี พ.ศ. 2547 - 2554 สรุปได้ว่า

ตอนที่ 1 ผลการสังเคราะห์เชิงปริมาณ

1. จำนวนวิทยานิพนธ์ ในปีการศึกษา พ.ศ. 2554 มีมากที่สุด จำนวน 60 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.44
2. วิทยานิพนธ์ที่ กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีมากที่สุด จำนวน 119 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.67
3. วิทยานิพนธ์ที่ มีการตั้งสมมติฐานการวิจัย มีจำนวน 133 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 98.51
4. วิทยานิพนธ์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีจำนวนมากที่สุด คือ 40 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.36
5. วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับนวัตกรรมและวิธีสอน มีจำนวนมากที่สุด คือ 62 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 45.93
6. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6) มากที่สุด จำนวน 41 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30.37
7. วิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง มากที่สุด จำนวน 103 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 76.30
8. เวลาที่ใช้ในการทดลอง 11 - 15 ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุด คือ 48 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.56
9. วิทยานิพนธ์ที่มีแผนการจัดการเรียนรู้ 1 - 10 แผน มีจำนวนมากที่สุด คือ 76 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 56.30
10. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แผนการจัดการเรียนรู้ มีจำนวนมากที่สุด คือ 127 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 26.91
11. ประเภทของการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีจำนวนมากที่สุด คือ 127 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 94.07
12. แบบแผนการทดลอง One - Group Pretest Posttest Design มีจำนวนมากที่สุด คือ 122 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 96.06
13. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มากที่สุด คือ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีจำนวน 135 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 52.53 สถิติในการหาคุณภาพเครื่องมือ ที่นำมาใช้มากที่สุด คือ หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีจำนวน 127 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.13 สำหรับสถิติทดสอบสมมติฐานที่นำมาวิเคราะห์มากที่สุด คือ Dependent Samples t - test

มีจำนวน 122 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 90.37

14. ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐาน จำนวนมากที่สุด คือ 133 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 98.52

15. จำนวนวิทยานิพนธ์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีจำนวนมากที่สุด 89 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 74.79

16. จำนวนวิทยานิพนธ์ที่กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของนวัตกรรมไว้ 80/80 มีมากที่สุด คือจำนวน 98 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 85.22

17. จำนวนวิทยานิพนธ์ที่มีผลการวิจัยโดยผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อนวัตกรรมในระดับมากที่สุด มีจำนวนมากที่สุด คือ 53 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 53.54

18. ค่าดัชนีประสิทธิผลของนวัตกรรม ที่มีจำนวนมากที่สุด คืออยู่ระหว่าง 0.71 – 0.80 ซึ่งมีจำนวน 18 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 39.13

ตอนที่ 2 ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ

2.1 ผลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

2.1.1 เพราะเหตุใดท่านจึงทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้

กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า เป็นการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม โดยการเลือกใช้สื่อหรือนวัตกรรมแต่ละประเภทและเทคนิคการสอนที่สามารถแก้ปัญหาในการเรียนการสอนได้

2.1.2 ในขณะที่ทำวิทยานิพนธ์ท่านพบปัญหาหรืออุปสรรคอะไรบ้าง และแก้ไขอย่างไร

กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ระบุว่าปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ คือ แหล่งค้นคว้า เนื่องจากส่วนใหญ่อยู่ห่างไกลจากแหล่งค้นคว้า

2.1.3 ความรู้และประสบการณ์จากการทำวิทยานิพนธ์ ส่งผลดีต่อการทำงานของ ท่านหรือไม่ อย่างไร

กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า การทำวิทยานิพนธ์เป็นการส่งผลดีต่อการทำงาน คือ สดปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2.1.4 ท่านได้เรียนรู้อะไรบ้าง ในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า ทำให้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอน ในการสร้างสื่อนวัตกรรมการเรียนการสอน สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้แต่ละกลุ่มได้

2.1.5 ท่านมีข้อเสนอแนะอะไรบ้าง เกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์

กลุ่มตัวอย่างทุกคนเสนอแนะว่า สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนควรจัดอบรมการเขียนวิทยานิพนธ์ และพบอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยกำหนดเวลา เพื่อเร่งรัดให้นักศึกษาสามารถสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ได้รวดเร็วขึ้นและวิทยานิพนธ์ควรมีรูปแบบที่หลากหลาย

การอภิปรายผล

จากการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ระหว่างปี พ.ศ. 2547 - 2554 สามารถอภิปรายผลข้อค้นพบของการวิจัยได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการสังเคราะห์เชิงปริมาณ

1. ปีที่สำเร็จการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า วิทยานิพนธ์ได้รับการอนุมัติให้สำเร็จการศึกษาในช่วงปีการศึกษา พ.ศ. 2554 มีจำนวนมากที่สุด คือ 60 เรื่อง เนื่องจากหลักสูตรระดับบัณฑิตมีระยะเวลาการศึกษาตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 2 ปีการศึกษา และไม่เกิน 5 ปีการศึกษา ทำให้นักศึกษาที่ศึกษาเกือบครบ 5 ปี ต้องทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ (มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 2549 : 110) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอนุชิต วัฒนาวร (2547 : 86) ที่ได้ทำการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในปีการศึกษา 2545 พบว่า มีจำนวนวิทยานิพนธ์ที่พิมพ์เผยแพร่มากที่สุด จำนวน 14 เรื่อง ทั้งนี้เพราะหลักสูตรระดับมหาบัณฑิตมีระยะเวลาการศึกษาตลอดหลักสูตร 5 ปี และปี 2545 มีนักศึกษาที่ศึกษามาจะครบ 5 ปี มีจำนวนมาก

2. ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะของการวิจัย ในความมุ่งหมายของการวิจัย มีลักษณะเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มากที่สุด จำนวน 119 เรื่อง ที่เป็นเช่นนี้ เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นครูจึงต้องการ แก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน แต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ ที่ตนเองรับผิดชอบ การสอนนั้นจะต้องทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทำให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะเป็นการพัฒนาทักษะ หรือการวัดความสามารถของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของภพ เลหาไพบูลย์ (2542 : 329) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ จากที่ไม่เคยกระทำหรือเคยกระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนการสอน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีการวัดได้ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของทิสนา แคมมณี (2551 : 10) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการพัฒนาทักษะในการเรียน อาจพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนดให้ คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง เพื่อให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ผลการวิจัยดังกล่าว

สอดคล้องกับงานวิจัยของอาอนุภาพ ชงภักดี (2552 : 43) ได้ศึกษาการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ปีการศึกษา 2547 - 2550 การวิเคราะห์ห่อภิมาณ พบว่า การวิจัยส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ร้อยละ 58.8) เพื่อแก้ปัญหาในชั้นเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ สอดคล้องกับ งานวิจัยของอำไพ ศรีโพธิ์กลาง (2554 : 108) ได้วิจัยเกี่ยวกับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้ด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง การแก้โจทย์ปัญหา การบวกและการลบ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมากกว่า การทดสอบหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 79.09 สูงกว่าก่อนเรียน 40.92

3. ผลการวิจัยเกี่ยวกับการตั้งสมมติฐาน มีการตั้งสมมติฐาน มากที่สุดจำนวน 133 เรื่อง ในกรณีดังกล่าวเป็นการตั้งสมมติฐานแบบมีทิศทาง จำนวน 127 เรื่อง และแบบไม่มีทิศทาง จำนวน 6 เรื่อง เพราะวิทยานิพนธ์ส่วนมากเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง ใช้รูปแบบ One - Group Pretest Posttest Design ในการทำวิจัยโดยใช้วิธีการแก้ปัญหา จะเริ่มจากปัญหา จากนั้นก็จะ พยายามคาดคะเนคำตอบของปัญหานั้น จำกัดขอบเขตของการวิจัยให้ดำเนินไปตามจุดประสงค์ที่ กำหนดไว้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 33 - 34) สอดคล้องกับแนวคิดของพิศณุ ฟองศรี (2550 : 113) กล่าวว่า สมมติฐาน ในการวิจัยเป็นการคาดคะเนหรือความสัมพันธ์เกี่ยวข้องของตัวแปรมี ทิศทางจากเหตุผลต่าง ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของกัลยา กองสกุล (2554 : 4) พบว่าผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 หลังจากการใช้นิทานสูงกว่าก่อนการใช้นิทานเพื่อ ส่งเสริมทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ด้านการสังเกต ด้านการ เปรียบเทียบ และด้านการจำแนก สอดคล้องกับงานวิจัยของประนอม แดงงาม (2554 : 3) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียน สะกดคำ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT สาระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพภา บุญกอ (2555 : 119) ได้ทำการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ ปริญญาคุรุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ระหว่างปี พ.ศ. 2546 - 2554 พบว่า มีการตั้งสมมติฐานงานวิจัยทางสถิติแบบมีทิศทาง มากที่สุด

4. ผลการวิจัยที่ศึกษาในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็นการศึกษาวิจัยในกลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทยมากที่สุด จำนวน 40 เรื่อง รองลงมาคือกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ที่เป็น เช่นนี้เพราะความสำคัญของภาษาไทยในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ จึงได้กำหนดหลักสูตร แกนกลางให้ภาษาไทยเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้ เป็นหลักในการจัดการเรียน การสอน เพื่อสร้างพื้นฐานการคิดและเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาและวิกฤติของชาติ โดยเฉพาะ ช่วงชั้นที่ 1 กำหนดเวลาเรียนไว้ประมาณปีละ 800 - 1,000 ชั่วโมง หรือโดยเฉลี่ยวันละ 4 - 5 ชั่วโมง

เพื่อช่วยให้สามารถเรียนสาระการเรียนรู้กลุ่มอื่น ๆ ได้รวดเร็วขึ้น จึงได้มีการจัดเวลาประมาณ ร้อยละ 50 ของเวลาเรียนทั้งหมดในแต่ละสัปดาห์ ซึ่งในการเรียนการสอนระดับประถม นั้นต้อง เน้นให้นักเรียน อ่านออก เขียนได้ เป็นอันดับแรก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2545 : 2) ที่กล่าวว่า ในการจัดการเรียนรู้แก่นักเรียน ทุกระดับ ทักษะการอ่านและการเขียนถือเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญยิ่งในการเรียนรู้ โดยเฉพาะใน ระดับชั้นประถมศึกษา จำเป็นต้องให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวรวรรณ โสมประยูร (2542 : 11) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาไทย คือ ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญแทนคำพูด ในการเรียนการสอนทุกวิชาการเขียนยังเป็นการถ่ายทอดความรู้ที่นึกคิด และความต้องการออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่น เข้าใจได้ และสอดคล้องกับแนวคิดของฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2552 : 3) ที่กล่าวว่า ภาษาไทย มีความสำคัญมาก เพื่อให้เด็กสามารถใช้ภาษาไทยได้ดีทั้งในการฟัง พูด อ่านและเขียน สามารถใช้ ภาษาไทยเพื่อเป็นสื่อ ในการติดต่อและแสวงหาความรู้เพิ่มเติม รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับคิด ค้นหาเหตุผลและเห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย ผลการวิจัย ดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวิมล สติระนาคะภูมิรินทร์ และวิรัตน์ ธรรมภรณ์ (2548 : บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ระหว่างปีการศึกษา 2527 - 2541 พบว่า เนื้อหาวิชาที่มีการวิจัยมากที่สุด คือ วิชาภาษาไทย การเรียนการสอนภาษาไทยจึงมีความสำคัญมาก เพื่อให้เด็กสามารถใช้ ภาษาไทยได้ดีทั้งในการฟัง พูด อ่านและเขียน สามารถใช้ภาษาไทยเพื่อเป็นสื่อในการติดต่อและ แสวงหาความรู้เพิ่มเติม รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับคิดค้นหาเหตุผลและเห็นความสำคัญของ ภาษาไทยว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย สอดคล้องกับงานวิจัยของชุติญา อันชื่น (2551 : 3) ได้ทำการวิจัย เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะการเขียนคำภาษาไทยที่หลากหลายน่าสนใจ และสนุกสนาน จะทำให้นักเรียนมีทักษะด้านภาษา ไม่เบื่อหน่าย สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป และสอดคล้องกับงานวิจัยของกรรณิการ์ สำนักเนตร (2553 : 186 - 191) ได้ทำการสังเคราะห์ การวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เชียงใหม่ เขต 3 พบว่า สาระการเรียนรู้ที่ครูนักวิจัยทำวิจัยกันมากที่สุด คือ สาระการเรียนรู้ภาษาไทย เนื่องจากสาระการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นสาระหลัก ส่วนระดับชั้นที่ทำงานวิจัยมากที่สุด คือ ระดับชั้น ประถมศึกษา อาจจะเนื่องมาจากในการจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษานั้น จัดการเรียน การสอนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยครูเพียงคนเดียว ทำให้ครูใกล้ชิดกับนักเรียนและมองเห็นสภาพ ปัญหาต่าง ๆ ได้ดีกว่าครูที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนเป็นรายชั่วโมง ตามวิชาที่ครูถนัด

5. นวัตกรรมการสอน งานวิทยานิพนธ์ใช้นวัตกรรมร่วมกับวิธีสอน มากที่สุด มีจำนวน 62 เรื่อง รองลงมาคือ แบบฝึกทักษะ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ การเลือกใช้นวัตกรรมร่วมกับวิธีสอนแต่ละประเภทจะต้องเลือก ที่สามารถแก้ไขปัญหาในการเรียนการสอนได้ ก่อนที่จะตัดสินใจในการเลือกใช้นวัตกรรมร่วมกับวิธีสอน ต้องมีการศึกษาจากเอกสาร ตำรา หรือค้นคว้าข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตก่อน เพื่อตัดสินใจเลือกใช้นวัตกรรมร่วมกับวิธีสอนต่าง ๆ ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และเพื่อให้เกิดประสิทธิผล ครูจะต้องพยายามค้นคว้าวิธีการใหม่ คิดค้นขึ้นในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะของนักเรียนในกลุ่มสาระต่าง ๆ เช่น กลุ่มสาระภาษาไทย ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรือกลุ่มงานอาชีพและเทคโนโลยี โดยหวังว่าเมื่อนักเรียนมีทักษะในกลุ่มสาระเหล่านั้น ย่อมทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เนื่องจากนักเรียนสามารถทำงานเป็นกลุ่ม ฝึกฝนด้วยตนเอง และรู้ผลการทดสอบหลังเรียนหรือในขณะที่เรียนได้ทันที ทำให้มีการแก้ไขปรับปรุงจุดอ่อน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของอวลีย์ มาศจรัส (2546 : 5) ที่กล่าวว่า นวัตกรรมการสอน การใช้ความคิด รูปแบบ วิธีการ เทคนิค แนวทางและผลิตภัณฑ์ที่ปรับประยุกต์ สร้างสรรค์ และพัฒนาให้เกิดสิ่งใหม่ที่ดีกว่าเดิม และสอดคล้องกับแนวคิดของพิศณุ พงศศรี (2550 : 65) ที่กล่าวว่า นวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัยในชั้นเรียน จะเป็นรูปแบบใหม่ ๆ ของสื่อการเรียนการสอน เทคนิควิธี กิจกรรม หรือสิ่งอื่นใดที่ผู้สอนนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนมีคุณภาพ อาจเป็นนวัตกรรมที่ผู้สอนคิดค้นขึ้นใหม่ หรืออาจเป็นสิ่งที่มีผู้อื่นคิดค้นขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเกร็อวัลย์ จิม โสม (2549 : 87 - 88) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ พบว่าการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะแบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ที่พัฒนาขึ้นมีการวางแผน การลำดับเนื้อหา การใช้ภาษา และสร้างกระบวนการอ่านที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจและการฝึกฝน และผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสอนที่เอื้อต่อการพัฒนานักเรียนทุกคน เนื่องจากเป็นการเรียนแบบพึ่งพากันในกลุ่ม แต่แข่งขันกันระหว่างกลุ่ม สอดคล้องกับงานวิจัยของวิไล พลอาสา (2552 : 85 - 87) ได้ทำการวิจัย เกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำควบกล้ำ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ และใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งเป็นวิธีสอนที่เอื้อต่อการพัฒนานักเรียนทุกคน เนื่องจากเป็นการเรียนแบบพึ่งพากัน ผู้เรียนสำคัญที่สุด ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของวิลาวรรณ บุญวงศ์ (2554 : 85 - 86) ได้ทำการวิจัย เกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ โดยกระบวนการรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า แบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ และจุดประสงค์การเรียนรู้ มีความเหมาะสมเป็นแบบฝึกทักษะให้แก่ นักเรียนได้เป็นอย่างดี การที่

นักเรียนได้เรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวก ลบ การคูณทศนิยม ร่วมกับกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI ทำให้บรรลุผลสำเร็จตรงกับความต้องการ ส่งผลให้คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลักการฝึกทักษะสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

6. ผลการวิจัยที่ศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง เป็นการวิจัยในนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 41 เรื่อง ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา ที่เป็นเช่นนี้เพราะ เน้นการแก้ปัญหาในชั้นเรียน นำผลไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนของคน มากกว่าการอ้างอิงไปยังกลุ่มตัวอย่างอื่น และเป็นห้องเรียนที่ตัวเองรับผิดชอบ เพื่อความสะดวกในการทดลองและเก็บข้อมูล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกิตติพร ปัญญาภิญโญผล (2549) ที่กล่าวว่า งานวิจัยในชั้นเรียนของครูต้องระบุสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ของตัวเอง รวมทั้งระบุแนวทางในการเลือกใช้นวัตกรรมเพื่อแก้ปัญหา และสอดคล้องกับแนวคิดของสุวิมล ว่องวานิช (2552 : 21) ที่กล่าวว่า การวิจัยที่ทำโดยครูผู้สอนในชั้นเรียน เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และนำมาใช้ในการปรับปรุง การเรียนการสอนหรือส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้อของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น เป็นการวิจัยที่ต้องทำอย่างรวดเร็ว นำผลไปใช้ทันที เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน ผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของจารุพรรณ ทิพสุภักดิ์ (2545 : 148) ได้ทำการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ระหว่างปี พ.ศ. 2533 - 2542 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนิยมนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา จำนวน 140 เล่ม และสอดคล้องกับงานวิจัยของอานุภาพ ชงภักดิ์ (2552 : 43) ได้ทำการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ปีการศึกษา 2547 - 2550 โดยทำการวิเคราะห์ห่อภิมาณ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้วิจัยทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 82.4) เพื่อแก้ปัญหา อุปสรรค เกี่ยวกับการเรียนการสอน ในสถานศึกษาตนเอง ในวิชาที่ตนเองสอน และเป็นผู้เก็บข้อมูลด้วยตนเองในห้องเรียน

7. ผลการวิจัย พบว่าการ ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง เป็นการได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงมากที่สุด จำนวน 103 เรื่อง และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย อยู่ระหว่าง 21 - 40 คน ที่เป็นเช่นนี้ เพราะ ผู้วิจัยใช้ดุลยพินิจพิจารณา ว่ากลุ่มใดน่าจะเป็นตัวแทนที่ดี ในการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยจึงเลือกห้องเรียนของตนเองหรือใช้ห้องเรียนที่ตนเองเลือกจึงทำให้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีจำนวนอยู่ในระดับหนึ่งห้องเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์ (2555 : 140 - 142) ที่กล่าวว่า ในการทำวิจัย การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง มีความสำคัญต่อการเก็บรวบรวมข้อมูล เพราะในการวิจัยโดยส่วนใหญ่ ผู้วิจัยไม่สามารถจะศึกษาประชากรได้ จึงต้องมีการสุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่าง ที่จะเป็นตัวแทนของประชากรที่ต้องการจะศึกษา จึงเป็นสิ่งที่ช่วยประหยัดเวลา แรงงานและค่าใช้จ่าย สะดวกและการควบคุมความคลาดเคลื่อนกระทำได้ง่าย ผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของชวลิต ชูท่าแพง (2550 : 39) ได้ทำการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ หลักสูตร

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า ส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการสุ่มแบบเจาะจง คิดเป็นร้อยละ 56.60 ส่วนกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวนระหว่าง 16 - 30 คน คิดเป็นร้อยละ 36.70 จะเห็นได้ว่าการทำวิจัยเกี่ยวกับสองกลุ่มตัวอย่างน้อยที่สุด ส่วนมากผู้วิจัยไม่นิยมทดลองสองกลุ่มกับห้องเรียนที่ไม่ใช่ตัวเองสอน

8. ผลการวิจัยที่ศึกษาเวลาที่ใช้ในการทดลอง ระยะเวลาในการทดลอง 11 - 15 ชั่วโมง การทดลองวิจัย จะทำตามวิธีดำเนินการซึ่งจะใช้เวลาในการวิจัย 1 เดือนก็ได้ แต่ไม่ควรนานเกิน 2 เดือน เพราะการวิจัยในชั้นเรียนมักจะเป็น เรื่องสั้นๆ ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า ใน 1 ภาคการศึกษาจะมีเวลาเรียน 16 สัปดาห์ ถ้าสอนสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ก็จะใช้เวลาประมาณ 8 สัปดาห์ เวลาที่เหลือนักศึกษาต้องการสอนเนื้อหาอื่น ๆ ด้วย จึงแบ่งเวลาวิจัยไว้เท่านั้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 : 17) ที่กล่าวว่า การจัดเวลาเรียน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดกรอบโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำสำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งสถานศึกษาสามารถเพิ่มเติมได้ตามความพร้อมและจุดเน้น โดยสามารถปรับให้เหมาะสมตามบริบทของสถานศึกษาและสภาพของผู้เรียน ระดับชั้นประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายปี โดยมีเวลาเรียนวันละไม่เกิน 5 ชั่วโมง ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายภาค มีเวลาเรียนวันละไม่เกิน 6 ชั่วโมง และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6) ให้จัดเวลาเรียนเป็น รายภาค มีเวลาเรียน วันละ ไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมง

9. ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ มากที่สุด จำนวน 127 เรื่อง และใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 1 - 10 แผน มีมากที่สุด คือ 76 เรื่อง ที่เป็นเช่นนี้เพราะแผนการจัดการเรียนรู้ มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้สอน เป็นเครื่องมือในการออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ และทบทวนความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนอร์ชัช ศิริมหาสาคร (2545 : 4) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ต่ออาชีพครู ดังนี้ 1) แสดงถึงความเป็นครูมืออาชีพมีการเตรียมการล่วงหน้า เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการ ใช้เทคนิคการสอน สื่อ นวัตกรรมและจิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็กมาผสมผสานกัน 2) ช่วยส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร 3) เป็นหลักฐานที่แสดงถึงข้อมูลด้านการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพครู ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของรุจิร ภู่อาระ (2545 : 159) กล่าวไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือและแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ สอดคล้องกับงานแนวคิดของกระทรวงศึกษาธิการ (2552 : 10) กล่าวไว้ว่า แผนการเรียนรู้ การนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการจัดกิจกรรมตลอดภาค เรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยมีจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อหาสาระกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้

สื่อการเรียนรู้ และวัดประเมินผลการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังหรือ
วัตถุประสงค์การเรียนรู้

10. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การใช้สถิติจำแนกออกเป็น 3 ส่วน คือ

1) การใช้สถิติพื้นฐาน หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพราะเป็นสถิติพื้นฐานที่จำเป็นต้อง
ใช้ในงานวิจัยทั่วไป สอดคล้องกับแนวคิดของสุวิมล ติรกานันท์ (2550 : 193) ที่กล่าวว่า เมื่อ
ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลของตัวแปรที่ต้องการศึกษามา งานขั้นต่อไป คือ การนำเสนอข้อมูลลักษณะ
โดยใช้สถิติที่จะช่วยให้เห็นค่าที่เป็นค่ากลางของข้อมูลทั้งหมด 2) สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพ
เครื่องมือ เป็นค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) รองลงมา คือ การหาค่าความเชื่อมั่น E_1/E_2 และ
อำนาจจำแนก ซึ่งการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือเป็นแนวทาง ทำให้เครื่องมือมีคุณภาพมากและ
การนำไปใช้ได้อย่างมีคุณภาพ เพราะงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง และใช้แบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเก็บรวบรวมข้อมูล ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองโดยผ่านอาจารย์ที่ปรึกษา
(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช หน่วยที่ 1 - 4. 2536 : 246 - 247) เมื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและ
ยอมรับแล้วก็คือว่าเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) อย่างน้อย 3 คน
ซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในด้านเนื้อหาเกี่ยวกับทางด้านการสร้างเครื่องมือ 3) สถิติที่ใช้
ทดสอบสมมติฐาน ส่วนใหญ่ใช้สถิติ Dependent Samples t - test เป็นเพราะว่างานวิจัยส่วนใหญ่
ใช้กลุ่มทดลองกลุ่มเดียว ซึ่งเป็นแบบแผนการทดลอง One - Group Pretest Posttest Design
ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของจิรพรธม บุญสูง (2545 : 61) ได้ทำการสังเคราะห์
วิธีวิทยาการวิจัยในวิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
พบว่า มีการใช้สถิติส่วนใหญ่ คือ ค่าเฉลี่ยและสถิติ t - test การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย
และผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของชวลิต ชูกำแพง (2550 : 41) ได้ศึกษาการสังเคราะห์
วิทยานิพนธ์ หลักสูตรการศึกษา มหาบัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม พบว่า สถิติส่วนใหญ่ใช้สถิติพรรณนา คิดเป็นร้อยละ 93.4 สถิติอ้างอิง ใช้สถิติ
t - test dependent มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.6 และสถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ใน
งานวิจัย ส่วนใหญ่ใช้ค่าดัชนีประสิทธิผล คิดเป็นร้อยละ 49.3

11. ผลการวิจัยที่ศึกษาระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าส่วนใหญ่วิทยานิพนธ์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่า
ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 89 เรื่อง ที่เป็นเช่นนี้เพราะนวัตกรรมที่
พัฒนามีคุณภาพเนื่องจากได้มีการพัฒนาโดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ เพื่อมาพัฒนาโดยผ่าน
การตรวจสอบ จากผู้เชี่ยวชาญ และการทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่างจริง
จึงทำให้นวัตกรรมดังกล่าวส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ
งานวิจัยของกนกกาญจน์ ศรีตะวัน (2554 : 124) ได้ทำการวิจัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ

นักเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อจับใจความโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากชุดฝึกทักษะที่ใช้ร่วมกับแผนการจัดการเรียนรู้ได้ผ่านกระบวนการสร้างที่เป็นระบบ สอดคล้องกับงานวิจัยของจิรวนา เสงี่ยมศักดิ์ (2554 : 85) ได้ทำการวิจัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการสืบเสาะหาความรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของรัตนา พันธุ์พิทักษ์ (2554 : 86) ได้ทำการวิจัย ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพการ์ตูนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

12. ผลการวิจัยที่ศึกษาประสิทธิภาพของนวัตกรรม พบว่า วิทยานิพนธ์ที่ตั้ง

ประสิทธิภาพของนวัตกรรมไว้ 80/80 มีมากที่สุดจำนวน 98 เรื่อง สื่อที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการสร้างสื่ออย่างเข้าใจ ออกแบบสื่อที่ช่วยกระตุ้นการอยากเรียนรู้ เรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาได้เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด (2545 : 156) ที่กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ สามารถกำหนดได้หลากหลาย ขึ้นอยู่กับครูผู้วิจัยจะกำหนด ถ้าต้องการประสิทธิภาพสูง ก็กำหนดค่าไว้สูง เช่น 90/90 ถ้าเป็นวิชาค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาง่าย ก็อาจตั้งเกณฑ์ 90/90 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปุณณา พลเยี่ยม (2554 : 90 - 91) ได้ทำการวิจัย ชุดการเรียนรู้ เรื่องกรุงสุโขทัย กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่ามีประสิทธิภาพร้อยละ 83.87/82/67 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนด และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจาก ชุดการเรียนรู้ ทั้ง 5 ชุด ได้รับการตรวจสอบจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของศราวาลย์ รัตนกาญจน์ (2554 : 98 - 99) ได้ทำการวิจัย ผลการใช้แบบฝึกทักษะการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 พบว่า แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ คือ 91.03/91.71 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

13. ผลการวิจัยที่ศึกษาความพึงพอใจ พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจก่อนนวัตกรรมในระดับมากที่สุด มีมากที่สุด จำนวน 53 เรื่อง ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ต้องทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจต่อการเรียนหรือกิจกรรมที่ปฏิบัติ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ความรู้สึกที่ดีของบุคคลที่มีต่อการปฏิบัติงานในเชิงบวก ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของมาสโลว์

(Maslow. 1970 : 69 - 80) ที่กล่าวว่า ความต้องการของมนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วความต้องการสิ่งอื่นๆ ก็จะเกิดมาอีก ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อนกัน ความต้องการอย่างหนึ่งอาจยังไม่ทันหมดไปความต้องการอีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นได้ สอดคล้องกับแนวคิดของสก็อต (Scott. 1970 : 124) ที่กล่าวว่า แนวคิดในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ เมื่อนำแนวคิดของ สก็อต มาใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอน มีแนวคิดดังนี้ 1) ศึกษาความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนและระดับความสามารถหรือพัฒนาการ ตามวัยของผู้เรียน 2) วางแผนการสอนอย่างเป็นกระบวนการและประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ 3) จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและกำหนดเป้าหมาย ในการทำงาน สะท้อนและทำงานร่วมกันได้ และสอดคล้องกับแนวคิดของเชอร์เมอร์ฮอร์น (Schermerhorn. 1984 : 230) ที่กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นระดับหรือขั้นของความรู้สึกในด้านบวกหรือลบของคนที่มีต่อลักษณะต่าง ๆ ของงาน รวมทั้งงานที่ได้รับมอบหมายการจัดระบบและความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคาราณิโพธิ์ไทย (2552 : 80) ได้ทำการวิจัย การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะภาษาไทย มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.95 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด เพราะกิจกรรมการสอนที่ผู้วิจัยนำมาใช้ เป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันพึ่งพาอาศัยกันมากกว่าการแข่งขันกันภายในกลุ่ม สอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจวรรณ เสาวโก (2553 : 86) ได้ทำการวิจัย การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกด โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะภาษาไทย มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.95 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญเชิด จงกุล (2554 : 80) ได้ทำการวิจัย การอ่านและการเขียนคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พบว่า มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.81 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด เพราะนักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงก่อให้เกิดการเรียนรู้และ พัฒนาทักษะได้อย่างต่อเนื่อง

14. ผลการวิจัยที่ศึกษาคำดัชนีประสิทธิผล พบว่าผลการวิจัยมีค่าดัชนีประสิทธิผลระหว่าง 0.71 - 0.80 มีจำนวนมากที่สุด 18 เรื่อง ค่าดัชนีประสิทธิผลของสื่อ วิธีสอนหรือนวัตกรรมที่พัฒนาเพิ่มขึ้นจากเดิม โดยการเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้น อันเนื่องมาจากผู้วิจัยได้มี

การพัฒนาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง จนมีคุณภาพสูง ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเผชิญ กิจกรรม (2544 : 1 - 3) ที่กล่าวว่า การหาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เป็นการประเมินความแตกต่างของคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียน หรือเป็นการทดสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ในทางปฏิบัติส่วนมากจะเน้นที่ผลความแตกต่างที่แท้จริงมากกว่าผลของความแตกต่างทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของรัชณี วาระรัมย์ (2554 : 90) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการ เรื่อง การประดิษฐ์ที่อนุรักษ์และสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของเอกสารประกอบการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการ มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.8398 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 83.98 และสอดคล้องกับงานวิจัยของเสริมศักดิ์ ศรีโพธิ์กลาง (2554 : 128) ที่ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเล่นแบบไทย พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะหลังการฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเล่นแบบไทย จำนวน 8 แบบฝึกทักษะ นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายเพิ่มขึ้นเท่ากับ 0.9080 หรือพัฒนาเพิ่มขึ้นร้อยละ 90.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 50

ตอนที่ 2 การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ

ในการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2547 - 2554 สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ละ 2 คน รวมเป็น 16 คน ซึ่งได้ผลดังต่อไปนี้

การทำวิทยานิพนธ์ เป็นการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม โดยการเลือกใช้สื่อหรือนวัตกรรมแต่ละประเภทและเทคนิคการสอนที่สามารถแก้ปัญหาในการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ในการทำวิทยานิพนธ์ เป็นงานที่ต้องอาศัยพลังความคิด มีการค้นคว้าข้อมูล เป็นการฝึกให้ทำงานวิจัย ให้ความสามารถบุกเบิกความรู้ใหม่ในสาขาวิชาของตน และกระบวนการการทำวิทยานิพนธ์จะช่วยให้สามารถผลิตคนที่มีความรู้ มีคุณลักษณะที่ดี ทั้งความเพียรพยายาม ความรอบคอบ การทำงานอย่างเป็นระบบและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (ฉลาด จันทรสุมบัตติ และทองสง่า ผ่องแผ้ว. 2553 : 12) และอุปสรรคในการทำวิทยานิพนธ์ คือ แหล่งค้นคว้าหาข้อมูล เนื่องจากส่วนใหญ่อยู่ห่างไกลจากแหล่งค้นคว้า อินเทอร์เน็ตไม่มี ต้องเข้ามาค้นคว้าในมหาวิทยาลัย เพื่อรวบรวมข้อมูลเนื้อหาส่วนที่เกี่ยวข้องมาอ้างอิง ทำให้ได้ความรู้จากการทำวิทยานิพนธ์ วัชรี แก้วปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม

การเรียนการสอน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทำให้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอน ในการสร้างสื่อนวัตกรรมการเรียนการสอน สอดคล้องกับรูปแบบการเรียน การสอนและสามารถนำไปประยุกต์สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้แต่ละกลุ่มได้

นักศึกษาต้องการที่จะเสนอ หัวข้อในการทำวิทยานิพนธ์ให้เร็วกว่านี้ เมื่อลงทะเบียน วิทยานิพนธ์ นักศึกษาต้องรู้แล้วว่าใครเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้ให้นักศึกษาได้เสนอชื่อเรื่อง การทำวิทยานิพนธ์

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้ที่สนใจศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

สำหรับบัณฑิตวิทยาลัย

1.1 บัณฑิตวิทยาลัยนำไปประยุกต์ใช้ในการสังเคราะห์งานวิทยานิพนธ์ สาขาอื่น ๆ ต่อไป เพื่อเป็นประโยชน์ต่อสาขา

1.2 ให้มีการเขียนเว็บไซต์ฐานข้อมูลเกี่ยวกับการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ขึ้นมา เพื่อให้เกิดความสะดวกมากขึ้นในการที่จะค้นหา แทนการค้นหาข้อมูลจากเล่มวิทยานิพนธ์

สำหรับอาจารย์ประจำสาขา

1.3 อาจารย์ประจำสาขานำไปกำหนดแผน กำหนดทิศทางในการทำวิทยานิพนธ์ ของบัณฑิตในสาขารุ่นต่อ ๆ ไป

สำหรับนักศึกษา

1.4 นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน นำผลการ สังเคราะห์วิทยานิพนธ์ครั้งนี้ ไปใช้กำหนดทิศทางการทำวิทยานิพนธ์ในด้านที่มีการทำวิทยานิพนธ์ น้อยหรือยังไม่มีการทำวิทยานิพนธ์

1.5 นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนได้เห็นแนวทาง และได้แนวคิด ในการทำวิทยานิพนธ์ ในแนวทางใหม่ ทิศทางใหม่ และมีความสำคัญ มีประโยชน์ ต่อการศึกษาอย่างมากต่อไป

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรส่งเสริมให้มีการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาอื่น ๆ ทุก 3 ปี ซึ่งเป็น การรวบรวมงานวิทยานิพนธ์ให้เป็นหมวดหมู่ เพื่อจะได้องค์ความรู้ใหม่จากการค้นพบในงานวิจัย หลาย ๆ สาขาอันจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.2 งานวิจัยส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ใช้กลุ่มตัวอย่างหนึ่งกลุ่มควร จะให้มีกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม เพื่อเปรียบเทียบ

2.3 ควรส่งเสริมให้มีการทำวิทยานิพนธ์ในลักษณะการประเมินหลักสูตรแต่ละกลุ่ม
สาระการเรียนรู้ ทั้ง 8 กลุ่มสาระที่ใช้ เพราะส่วนมากที่ทำจะเป็นแนวการสอนมาก

2.4 ควรมีการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ ทั้ง 8 กลุ่ม
ทุกมหาวิทยาลัย เพื่อที่จะทำให้ทราบถึงผลการวิจัยที่ชัดเจนมากขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University